

- א. רב פטר, מדכתיב: 'ולקח בעליו ולא ישלם' – כיון שקיבלו שבועה, שוב אין משלם. (ורבא אמר שמסתברים דבריו רק בהלואה ולא בפקדון). ורב נחמן לא סבר כן (וכמותו נפסק להלכה).
- ב. משלם קרן וחומש ואשם.
- ג. משלם כפל. (טבח ומכר – דו"ה).
- ד. תשלומי כפל ואשם. (וחומשו עולה לו בכפילו. וע' בסוגיא בדף סה.).
- ה. קרן וחומש ואשם.

- קעא.** א. האם קיים דין 'טוען טענת גנב' (שאם נשבע ונמצא ששיקר – משלם כפל), כשהמפקיד הינו ילד קטן – ועדיין הוא קטן.
- ב. – הגדיל קודם תביעה.
- ג. – הנפקד אכלו, ובשעה שאכלו כבר הגדיל המפקיד. (קו:)

- א. אין שבועה ואין חיוב כפל.
- ב-ג. לרב אשי אין דין טוען טענת גנב. ולרבי חייא בר אבא אליבא דר' יוחנן יש דין ט"ט"ג. (עתוס').

קעב. האם ארבעת השומריין חייבים שבועה בכפירה בכל ללא הודאה? ומניין? (קו)

- רמי בר חמא אמר שאין חייבין אלא בכפירה והודאה, דכתיב בשומר חנם 'כי הוא זה', ושומר שכר נלמד מג"ש ממנו, וכן שואל מ'וכי ישאל' – ו' מוסיף. ושוכר דינו כש"ח או כש"ש.
- ואולם ר' חייא בר יוסף אמר 'עירוב פרשיות כתוב כאן', ואין צורך בהודאה במקצת אלא בהלואה ולא בפקדון (רש"י). ולר"ת צריכים הודאה במקצת כשטוען 'נאנסו' וכדומה. ולרבי"א ב'נאנסו' אין צריך הודאה, ובכפירה – צריך הודאה במקצת, כבמלוה).

קעג. האם יש כפל ב'טוען טענת גנב' במקרים הבאים:

א. כשטוען 'נגנב' על כל הפקדון ולא הודה במקצת.

ב. כששלח בו יד קודם לכן.

ג. כשלא שלח בו יד.

ד. כשטוען קודם לכן טענת 'אבד' ונשבע. (קו)

א. ר' חייא בר אבא אמר שאינו חייב. וחלק עליו ר' חייא בר יוסף.

ב. הסתפקו בגמרא אליבא דר' חייא בר אבא בשם ר' יוחנן, ורב ששת אמר שפטור. (כמה ראשונים כתבו שממסקנת הגמרא נראה שחייב – ע' רא"ש, וראב"ד בהשגות. והרמב"ם פסק שפטור).

ג. ר' חייא בר יוסף פטר, ור"ח בר אבא בשם ר' יוחנן חלק.

ד. פטור.

קעד. האם יש חיוב תשלומי 'חומש' במקרים הבאים:

א. שומר שטען טענת גנב ונשבע וחזר וטען טענת אבד ונשבע, ובאו עדים שכשנשבע לראשונה – היתה אצלו, ואח"כ הודה הוא ששבועתו האחרונה – שקר.

ב. שומר שטען טענת אבד ונשבע (והודה) וחזר וטען טענת אבד ונשבע והודה.

ג. טען אחד מן השוק 'שורי גנבת' והלה הכחיש ונשבע, ובאו עדים שגנב ואח"כ הודה שנשבע לשקר.

ד. מסר שורו לשני בני אדם לשומרו, וטענו טענת גנב, אחד נשבע והודה ואחד נשבע ובאו עדים. (קו:–קח)

א. נסתפקו בגמרא ופשטו שפטור מן החומש, משום שאותו ממון חייבו בכפל.

ב. התורה ריבתה חמישיות הרבה לקרן אחת. (וכתבו התוס' שאין גורסים 'הודה' באמצע, כי אז קם ברשותו ואין כאן שום כפירת ממון ופטור מחומש נוסף).

ג. דייקו מהברייתא שפטור, לפי שחייב כפל על אותו ממון.

ד. עלה ב'תיקו'.